

РЕШЕНИЕ

№ 20551

гр. София, 14.06.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 25 състав, в
публично заседание на 24.02.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Петкова

при участието на секретаря Мая Миланова и при участието на прокурора Цветослав Вергов, като разгледа дело номер **636** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.226 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по искова молба с вх. №27810/16.09.2019г., подадена от адв. С. Ю., като пълномощник на Д. Т. Ш. от [населено място], и във вр. с Решение №401/15.01.2025г. на Върховния административен съд (ВАС), състав на Пето отделение по адм. дело №2299/2021г. Ищецът моли съда да осъди НАЦИОНАЛНАТА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ (НАП или Агенцията), представлявана от изпълнителния директор, да му заплати обезщетение в размер на 1000 (хиляда) лева за неимуществени вреди, претърпени в периода от 15.07.2019г. до 16.09.2019г. – датата на предявяване на иска, в резултат на неизпълнение в достатъчна степен от страна на ответника на задължението по чл.59, ал.1 от Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД), чл.24 и чл.32 от Общия регламент относно защитата на личните данни (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета (GDPR или Регламент (ЕС) 2016/679), заедно със законната лихва върху тази сума, смятано от 15.07.2019г. или алтернативно от датата на завеждане на исковата молба, до окончателното изплащане на вземанията.

Претенцията е уточнена с допълнителна молба от 14.11.2019г.

Ищецът поддържа, че като орган, който отговаря за приходите на държавата, НАП следва да е обезпечила по безупречен начин своята киберсигурност и в най-голяма степен да гарантира по ефективен начин и сигурността на личните данни на гражданите на РБългария. Смята, че това негово задължение ответникът не е изпълнил в най-добра степен, което е довело до пробив в информационната му система и личните данни на хората са били разкрити пред трети лица, който факт е бил оповестен от медиите на 15.07.2019г. Твърди, че в случая не е била положена достатъчна грижа и не са били приложени ефективни мерки за защита на сигурността на данните,

което според него представлява нарушение на задълженията, установени в чл.59, ал.1 ЗЗЛД и чл.24 и чл.32 GDPR. Сочи, че при извършена от него справка чрез специално изработения от НАП софтуер, с кратко текстово съобщение (SMS) Ш. бил уведомен, че негови лични данни са били неправомерно разкрити. Този факт го накарал да се почувства възмутен от допуснатия пробив в информационната сигурност и от безкритичното отношение и неадекватни реакции на държавните институции. Твърди, че оттогава живее в постоянен страх и притеснения, защото се чувства незащитен от държавата. Обосновава претендираните неимуществени вреди с изпитваните притеснения и страх, че може да бъде злоупотребено с личните му данни, включително като бъде отчуждено негово имущество, изтеглени влоговете му или да бъдат изтеглени кредити от негово име, да бъде променено гражданското му състояние или открадната неговата самоличност и използвана по всевъзможни увреждащи го начини. Според изложеното в исковата молба в медиите са били публикувани множество плашещи материали за това как биха могли да бъдат използвани неправомерно разкритите лични данни, като според специалисти в областта този конкретен случай можело да се определи като по-лош дори от Ч., тъй като не се знаело кога във времето и по какъв начин може да бъде злоупотребено с изтеклите лични данни. Не претендира за разноски по водене на делото.

Ответникът - НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, представлявана от изпълнителния директор, оспорва предявения иск и моли съда да го отхвърли. В Отговор на исковата молба от 13.03.2020г. поддържа, че към настоящия момент липсват основания да се твърди, че осъщественият неототоризиран достъп до информационните системи на НАП е резултат от действия и/или бездействие на органи или длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност. Изтъква, че неототоризираният достъп е бил осъществен чрез престъпно деяние по смисъла на Наказателния кодекс (НК) и въпреки предприетите от Агенцията мерки за сигурност. Поради това смята, че като обект на злоумишленото посегателство НАП не следва да носи отговорност за настъпилите вредни последици. Претендира, че в исковата молба са посочени две взаимноизключващи се основания: обезщетение както по Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ), така и по Закона за защита на личните данни (ЗЗЛД), като искът по чл.39 ЗЗЛД е специален и изключва този по чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Твърди, че искът по чл.39, ал.2 ЗЗЛД задължително следва да бъде съединен с жалба срещу действията и актовете на администратора на лични данни, каквато в случая не е предявена. Чрез процесуалния си представител юрк. Я. Р. претендира да му бъдат присъдени разноски по водене на делото за юрисконсултско възнаграждение.

Прокуратурата на РБългария, представлявана в производството от прокурор В. от Софийска градска прокуратура, изразява становище за неоснователност на предявения иск и моли съда да го отхвърли.

СЪДЪТ, след като обсъди доводите на страните и доказателствата събрани по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Съгласно чл.2, ал.1 от Закона за Националната агенция за приходите (ЗНАП) Агенцията е специализиран държавен орган към министъра на финансите за установяване, обезпечаване и събиране на публични вземания, и определени със закон частни държавни вземания. Едновременно с това НАП е администратор на лични данни по смисъла на чл.4, §7 от Регламент (ЕС) 2016/679 и в това качество обработва личните данни на ищеца.

Не е спорно между страните и се установява с косвени доказателства, че в резултат на умишлени действия на неустановени трети лица на 15.07.2019г. е бил осъществен неототоризиран достъп до информационната система на НАП и е публикувана информация, съдържаща се в

информационните бази данни на Агенцията, като са били разпространени лични данни на общо 6 074 140 физически лица, от които 4 104 786 живи физически лица, български и чужди граждани, и 1 989 598 починали физически лица. За изтичането на личните данни са били уведомени Комисията за защита на личните данни (КЗЛД) и С. градска прокуратура (СГП).

Няма спор между страните и е общоизвестно обстоятелството, че във връзка с извършения неототоризиран достъп до база данни на Агенцията и последвалото разпространение на лични данни, е било разработено специално приложение, активно от 25.07.2019г., чрез което всеки български гражданин е можел да провери дали негови лични данни са станали обект на неототоризиран достъп.

Макар да се твърди в жалбата, че негови лични данни са били обект на нерегламентиран достъп, ищецът не е представил доказателства да е извършил проверка и да е получил информация за това чрез електронната услуга, разработена от НАП или по друг начин. В съответствие с указанията на съда, ответникът е представил Справка от 19.02.2025г. със следното съдържание: „За идентификатор [ЕГН] има разпространени данни, които включват: - ЕГН и имена; - Данни подадени за изплатени доходи на физически лица за 2007 и 2008г.; - Данни за годишна данъчна декларация за доходите на физически лица (чл.50 ЗДДФЛ) за 2010г.; - Данни от декларации, подадени от работодатели/осигурители за осигурените от тях лица (декларация обр. №1 от Наредба Н8) за периода 2008г.; - Данни от справки за изплатени доходи на физически лица (чл.73 ЗДДФЛ) за 2010, 2013 и 2018г.; - Данни, подадени от организатори на хазартни онлайн игри, включващи и данни от лична карта; - Идентификационни данни за лице, в качеството на представляващ лице от подадена декларация за промяна/първоначално деклариране на авансови вноски (чл.88/чл.87а, ал.2 и 3 ЗКПО) за 2016, 2017 и 2018г.; - Идентификационни данни за лице, в качеството на представляващ юридическо лице, от подадена годишна данъчна декларация за данъчния финансов резултат и дължимия годишен корпоративен данък (чл.92 ЗКПО) за 2015г., 2016г. и 2018г. Справката не съдържа индивидуализиращи данни за нейния издател.

Не е спорно по делото и на съда е служебно известно обстоятелството, че в резултат на неототоризирания достъп и неконтролирано разпространение на лични данни, съхранявани в информационните бази данни на Агенцията, е била извършена проверка от КЗЛД. В хода на проверката Комисията е установила, че при осъществяване на дейността си НАП, в качеството ѝ на администратор на лични данни, не е приложила подходящи технически и организационни мерки, в резултат на което е осъществен неототоризиран достъп, неразрешено разкриване и разпространение на лични данни на физически лица, в различен обем. Издадено е било Наказателно постановление (НП) №04/28.08.2020г. от председателя на КЗЛД, потвърдено с Решение на Софийски районен съд от 26.10.2023г. по н.а.х. дело №14811/2020г. Този съдебен акт, както и НП №04/28.08.2020г. са отменени с Решение №1247/26.02.2024г. на Административен съд София – град (АССГ) по адм. дело №12334/2023г., поради изтекла погасителна давност.

С Решение №ППН-02-399/22.08.2020г., на основание чл.58, §2, буква „г“ във връзка с чл.57, §1, буква „а“ и чл.83, §2, букви „а“, „в“, „г“, „е“ и „ж“ от Регламент (ЕС) 2016/679, КЗЛД е разпоредила на НАП като администратор на лични данни да съобрази операциите по обработването на данни с изрично дадените указания в т.1 – т.20. По жалба на НАП пред АССГ е образувано адм. дело №10477/2020г. С Решение №565/02.02.2023г. съдът е отменил акта КЗЛД, в частта му относно Разпореждания №, № 7, 14 и 15 изцяло, Разпореждане №5 в частта му: "Да се предприемат необходимите действия за създаването на одитни записи на отделните събития и дневници (журнали) за привилегированите потребители" и Разпореждане №16, в частта му относно "повторното използване на такива данни". Жалбата на НАП в останалата ѝ част е отхвърлена. С Решение №1398/07.02.2024г. по адм. дело №3781/2023г. Върховният

административен съд е отменил, в обжалваната му отхвърлителна част, съдебния акт по адм. дело №10477/2020г. и е върнал делото за ново разглеждане от друг състав на АССГ. С Решение №3088/30.01.2025г. по адм. дело №1558/2024г. е отхвърлена изцяло жалбата на НАП срещу Решение №ППН-02-399/22.08.2020г. на КЗЛД.

За изясняване на спорните факти при първоначалното разглеждане на делото са събрани гласни доказателства. Съдът кредитира показанията на свидетеля В. Л. П.. Свидетелят разказва, че с жалбоподателя са дългогодишни приятели. След като се разбрало, за изтичане на лични данни на Ш., последният се допитал до свидетеля какви могат да бъдат последствията от това. Свидетелят знае, че Д. сменил личните си документи, продал апартаменти в [населено място] и се преместил да живее в [населено място]. Ш. споделял притестненията си за възможна злоупотреба с личните му данни в резултат на което замразил и дейността на собствената си фирма за изработване на рекламни материали. От жалбоподателя знае, че по отношение на него са били разкрити лични данни за доходи, обороти, осигуровки, адреси.

При така установените факти съдът приема от правна страна следното:

Предявеният осъдителен иск е с правно основание чл.82, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27.04.2016г. относно защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни и относно свободното движение на такива данни и за отмяна на Директива 95/46/ЕО във вр. с чл.39 ЗЗЛД и чл.1, ал.1 ЗОДОВ.

Нормата на чл.82, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679 предвижда възможност всяко лице, което е претърпяло материални или нематериални вреди в резултат на нарушение на този Регламент, да получи обезщетение от администратора или от обработващия лични данни за нанесените щети. Съгласно чл.39, ал.1 и ал.2 ЗЗЛД при нарушаване на правата му по Регламент (ЕС) 2016/679 и по този закон субектът на данни може да обжалва действията и актовете на администратора и на обработващия лични данни пред съда по реда на АПК, както и да иска обезщетение за претърпените от него вреди вследствие на неправомерно обработване на лични данни.

Предвид препратката на чл.39, ал.1 ЗЗЛД и чл.82, §6 от Регламент (ЕС) 2016/679, искът за обезщетение следва да бъде разгледан по реда на Глава единадесета АПК, като за неуредените въпроси на имуществената отговорност се прилагат разпоредбите на ЗОДОВ.

Съдът приема, че предявеният иск е ПРОЦЕСУАЛНО ДОПУСТИМ за разглеждане в настоящото производство, доколкото се претендира неимуществените вреди да са настъпили от незаконосъобразно бездействие на ответника – администратор на лични данни, изразяващо се в неизпълнение в достатъчна степен на задължението установено в чл.24 и чл.32 от Регламент (ЕС) 2016/679, да въведе подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването на лични данни се извършва в съответствие с изискванията на Регламента.

Искът е ОСНОВАТЕЛЕН.

ЗОДОВ - чл.4, урежда материално правния режим на отговорността с препращане за неуредените въпроси към гражданските закони - §1 от Заключителните разпоредби (ЗР). В този смисъл искът по глава XI АПК е граждански и се основава на фактическия състав на неправомерното увреждане:

1) наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган или на длъжностно лице – администратори на данни, осъществяващи нарушение на правилата, установени в Регламент (ЕС) 2016/679 по отношение на защитата на физическите лица във връзка с обработването на лични данни, както и на правилата по отношение на свободното движение на лични данни; 2) реално причинена вреда, която от своя страна 3) да е в причинна връзка с незаконосъобразните актове, действия и/или бездействие – т.е. да е тяхна пряка и непосредствена

последица.

В съответствие с указанията по тълкуването и прилагането на закона, дадени от ВАС с Решение №401/15.01.2025г. по адм. дело №2299/2021г., съдът е указал на ответника, че в негова тежест е да установи че към релевантния период – 15.07.2019г.: е въвел подходящи технически и организационни мерки, за да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването се извършва в съответствие с изискванията на Регламента; предприетите технически и организационни мерки отчитат естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица; съответните мерки са били преразглеждани и въз основа на получените данни е извършвана преценка за необходимостта от тяхната актуализация и за осигуряване на необходимото ниво на сигурност са били използвани някои или всички технически и организационни мерки, посочени в чл.32, §1 от Регламент (ЕС) 2016/679.

Ответникът не се е справил с доказателствената си тежест.

В чл.8, §1 от Хартата на основните права на Европейския съюз (ХОПЕС) е признато правото на всеки на защита на личните му данни. За осигуряване на това право в Регламент (ЕС) 2016/679 е предвидено задължение за администраторите на лични данни и за обработващите лични данни да осигурят необходимата защита на тези данни, така че да се гарантира тяхното законосъобразно обработване, в съответствие с принципите определени в чл.5 GDPR. Според определението, дадено в чл.4, т.12 от Регламент (ЕС) 2016/679 „нарушение на сигурността на лични данни“ означава нарушение на сигурността, което води до случайно или неправомерно унищожаване, загуба, промяна, неразрешено разкриване или достъп до лични данни, които се предават, съхраняват или обработват по друг начин.

Нормата на чл.24 GDPR задължава администратора на лични данни (каквото безспорно е НАП), като съобрази естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица, да въведе подходящите технически и организационни мерки, така щото да гарантира и да е в състояние да докаже, че обработването на личните данни се извършва в съответствие с Регламента и със закона. В чл.32 от Регламент (ЕС) 2016/679 е изведен принципът на сигурност при обработването на личните данни. Съгласно тази разпоредба администраторът и обработващият лични данни са задължени да прилагат подходящи технически и организационни мерки за осигуряване на ниво на сигурност, съобразено с риска, включително и когато това е целесъобразно: псевдонимизация и криптиране на личните данни; способност за гарантиране на постоянна поверителност, цялостност, наличност, устойчивост на системите и услугите за обработване; способност за своевременно възстановяване на наличността и достъпа до личните данни в случай на физически или технически инцидент; процес на редовно изпитване, преценяване и оценка на ефективността на техническите и организационните мерки с оглед да се гарантира сигурността на обработването.

Регламентът не посочва конкретни мерки и способности за защита при обработване на личните данни на физическите лица, а е възприет подход при който всеки администратор сам да определи какви да бъдат тези мерки въз основа на извършен от него анализ на риска и след като вземе предвид достиженията на техническия прогрес, разходите за прилагане и естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и рисковете с различна вероятност и тежест за правата и свободите на физическите лица.

За вреди, произтичащи от извършено обработване, което нарушава Регламента, отговорност носи администраторът и/или обработващият лични данни (чл.82, §2 GDPR). Съгласно §3 на чл.82 GDPR администраторът или обработващият лични данни се

освобождава от отговорност *само ако докаже, че по никакъв начин не е отговорен за събитието*, причинило вредата. Следователно в тежест на администратора (в случая НАП) е да установи по безспорен начин, че след преценка на естеството, обхвата, контекста и целите на обработването е идентифицирал всички рискове с различна вероятност и въз основа на това е въвел най-подходящите в конкретния случай и ефективни технически и организационни мерки за защита на личните данни.

С Решение от 14.12.2023г. по дело №С-340/2021 Съдът на Европейския съюз (СЕС), Трети състав, е приел, че принципът на отчетност на администратора, закрепен в чл.5, §2 и конкретизиран в чл.24 от Регламент 2016/679, трябва да се тълкува в смисъл, че в исково производство за обезщетение по чл.82 администраторът носи тежестта за доказване на обстоятелството, че приложените от него мерки за сигурност по чл.32 от Регламента, са подходящи. В съображение 74 GDPR е предвидено, че администраторът следва да е длъжен да прилага подходящи и ефективни мерки и да е в състояние да докаже, че дейностите по обработването са в съответствие с настоящия регламент, включително ефективността на мерките. Тези мерки следва да отчитат естеството, обхвата, контекста и целите на обработването, както и риска за правата и свободите на физическите лица. Според съображение 146 от Регламент (ЕС) 2016/679 администраторът или обработващият лични данни следва да бъде освободен от отговорност, ако докаже, че по никакъв начин не е отговорен за вредите.

В процесния случай, въпреки изрично дадените му указания за разпределението на доказателствената тежест в процеса, ответникът не е ангажирал каквито и да е доказателства, от които да се направи извод, че в качеството му на администратор на лични данни е идентифицирал всички възможни рискове и е приложил най-подходящите и ефективни мерки за сигурност, основани на действително извършвана оценка на риска при отчитане на обхвата, контекста и целите на обработването. И при първоначалното разглеждане на делото и в настоящото производство ответникът не е представил, нито посочил доказателства с които да установи, че в съответствие със задължението по чл.24, §1 GDPR в определени периоди предприеманите от него технически и организационни мерки за защита на личните данни са били преразглеждани и съответно актуализирани въз основа на извършен анализ на риска. Не се твърди и не са ангажирани доказателства периодично да е било извършвано изпитване, преценяване и оценка на ефективността на техническите и организационните мерки с оглед да се гарантира сигурността на обработването, в съответствие със задължението, регламентирано в чл.32 от Регламент (ЕС) 2016/679.

При това съдът приема, че в случая е налице първият елемент от фактическия състав на непозволеното увреждане - бездействие на НАП, като администратор на лични данни, да изпълни задълженията, установени в чл.24 и чл.32 от Регламент (ЕС) 2016/679 за прилагане на технически и организационни мерки за осигуряване на ниво на сигурност при обработване на личните данни съобразено с естеството, обхвата, контекста и целите на обработването и с идентифицираните рискове с различна вероятност.

Доказано е по делото и настъпването за ищеца на реална вреда с неимуществен характер, която е пряка и непосредствена последица от бездействието на ответника.

Съгласно т.6 от диспозитива на Решението на СЕС по дело С-340/21, чл.82, §1 GDPR трябва да се тълкува в смисъл, че *опасенията, които субектът на данни изпитва*, вследствие на нарушение на този Регламент, от потенциална злоупотреба с неговите лични данни от трети лица, *могат сами по себе си да представляват „нематериална*

вреда“ по смисъла на тази разпоредба. В мотивите на Решението от 14.12.2023г. (т.84, т.85) СЕС приема, че лице, засегнато от нарушение на Регламент (ЕС) 2016/679, което е имало отрицателни последици за него, *е длъжно да докаже, че тези последици представляват нематериални вреди* по смисъла на член 82 от този Регламент [в този смисъл решение от 04.05.2023г., *Csterreichische Post* (Нематериални вреди, свързани с обработването на лични данни), C-300/21, EU:C:2023:370, т. 50]. По-конкретно, когато лице, което иска обезщетение на това основание, се позовава на опасенията, че в бъдеще с неговите лични данни ще бъде злоупотребено поради наличието на такова нарушение, *сезираната национална юрисдикция трябва да провери дали тези опасения може да се смятат за основателни с оглед на обстоятелствата в конкретния случай и на субекта на данни*.

В случая съдът намира за установено с приетите гласни доказателства настъпването за ищеца на неимуществени вреди изразяващи се в търпени от него страх и притеснения, че може да бъде злоупотребено с личните му данни като от негово име бъдат изтеглени кредити или отчуждено негово имущество. С приетата по делото Справка от 19.02.2025г. се установява, че по отношение на лични данни на Ш. е бил осъществен нерегламентиран достъп, поради което и съдът намира, че е нормално ищецът да изпитва неудобства, да се чувства притеснено и несигурно. При всички случаи допускането на неразрешен достъп до личните данни, обработвани от НАП, накърнява легитимните очаквания спрямо държавата за сигурност в личната и имуществената сфера, предвид възможността за злоупотреби с личните данни, широко обсъждана в медийното пространство. Съдът дава вяра на показанията на свидетеля и приема за установено, че ищецът Д. Ш. е изпитал притеснения от разкриването на личните му данни. Като взема предвид обстоятелството, че ищецът не е потърсил информация какви конкретни негови данни са били разкрити, а се е задоволил само с твърдяното да е получено кратко текстово съобщение, което не съдържа никакви сведения за обема на разкритите данни, съдът приема, че не се доказват по-големи вреди от естественото притеснение и неприятно усещане, което всеки човек би изпитал в подобна ситуация.

След като ответникът не успя да докаже, че по никакъв начин не е отговорен за нарушението на сигурността на лични данни, то съдът приема за установена и причинната връзка между бездействието на администратора на лични данни и търпяната от ищеца неимуществена вреда. Неправомерните действия на третите лица не прекъсват пряката причинно-следствена връзка между нарушението на ответника и противоправния резултат и между противоправния резултат и претърпените неимуществени вреди, тъй като единственото условие, което ги прави възможни е именно недоказаното съответствие на обработването на лични данни с изискванията за сигурност.

Регламент (ЕС) 2016/679 не препраща към правото на държавите членки относно смисъла и понятията на термините, съдържащи се в чл.82, по-специално до понятията "материални и нематериални вреди", "обезщетение за нанесени вреди" и за целите на прилагането на този регламент тези термини трябва да се разглеждат като самостоятелни понятия на правото на Съюза, които трябва да се тълкуват еднакво във всички държави членки (така Решение от 04.05.2023г. по дело C-300/21 на СЕС), следователно, нормите от националното законодателство са неприложими. Според указанията дадени в т.146 от Преамбюла на Регламент (ЕС) 2016/679 понятието "вреди" се тълкува в по-широк смисъл в контекста на съдебната практика на СЕС по начин,

който отразява целите на регламента. Тълкувана съвместно с разпоредбата на чл.82, §4, изречение последно, която изисква да се гарантира действително обезщетение на субекта на данни, се обосновава извод, че обезщетението за нематериални вреди не се поставя в зависимост от определен праг на значимост на вредите, но едновременно с това се държи сметка изплащането на обезщетението да не се превърне в наказателно обезщетение.

Ищецът не претендира и не доказва вреди, по-големи от обикновените неудобства и притеснения, поради което не се налага и да представя доказателства за специфични на неговото положение обстоятелства, които основават по-големи вреди от обичайните. Съдът като съобрази от една страна увредата на ищеца, която се изразява в притеснение и неприятно усещане, намира, че сумата от 500 (петстотин) лева представлява справедливо обезщетение на неимуществените вреди.

Предвид изхода на правния спор основателна се явява и акцесорната претенция за присъждане на лихва за забава, смятано от 15.07.2019г. – датата на увреждането до датата на завеждане на исковата молба, в размер на 8.89 (осем лева и 0.89) лева, както и на законна лихва от датата на завеждане на исковата молба – 16.09.2019г., до окончателното изплащане на сумата.

Двете страни претендират разноски и с оглед отхвърлената и уважена част от предявения иск, разноските остават за страните, така, както са ги направили.

Така мотивиран и на основание чл.203 АПК, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, Второ отделение, 25^{-ти} състав,

РЕШИ

ОСЪЖДА НАЦИОНАЛНАТА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ, представлявана от изпълнителния директор, с адрес: [населено място], [улица], да заплати на Д. Т. Ш. от [населено място], ЕГН [ЕГН], сумата 500 (петстотин) лева като обезщетение за неимуществени вреди, претърпени в резултат на нарушение на сигурността на лични данни по смисъла на чл.4, §12 от Регламент (ЕС) 2016/679 на Европейския парламент и на Съвета от 27 април 2016г., заедно с лихва за забава в размер на 8.89 (осем лева и 0.89) лева за периода от 15.07.2019г. до предявяване на исковата молба и законна лихва от предявяване на иска до окончателно изплащане на задължението. **ОТХВЪРЛЯ** исковата претенция в останалата част до пълния предявен размер от 1000 (хиляда лева).

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд на РБългария в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ

Боряна Петкова

